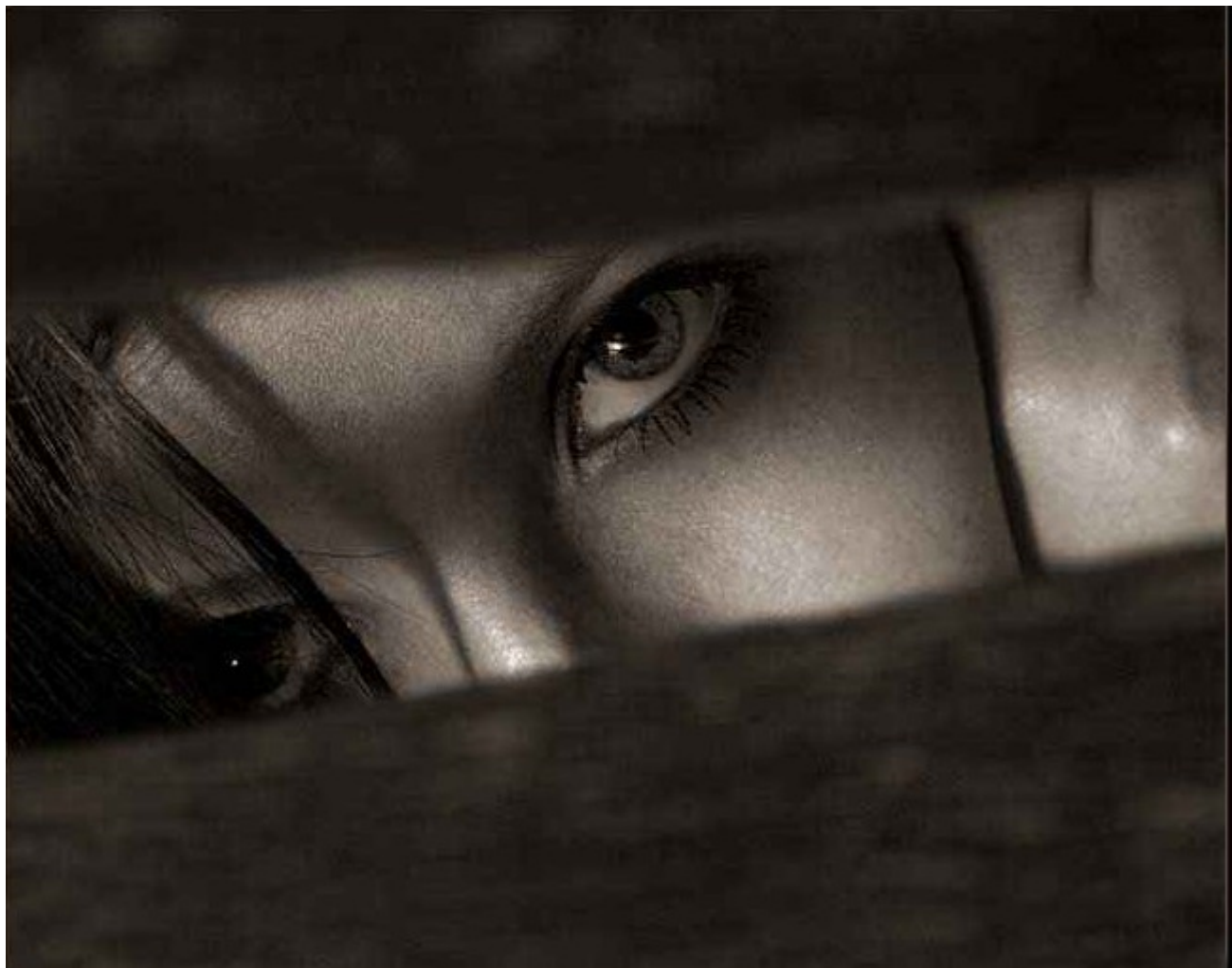

Αν

φιλοσοφήσουμε λίγο την επίγεια πορεία μας μέσα στην ιστορία θα διαπιστώσουμε ότι κανένας μας δεν μπορεί να αποφύγει σε αυτήν την ζωή τον πόνο.

Μας κατέχει σωματικά αλλά και ψυχικά. Με πόνο μας γεννά η μητέρα μας και συνήθως με πόνο αφήνουμε αυτήν την ζωή. Ο πόνος δεν κάνει καμία διάκριση σε κανέναν, όσο εύκολα μπαίνει στο σπιτάκι, στην ζωή του πτωχού, τόσο εύκολα μπαίνει και στο αρχοντικό του πλουσίου.

Αρρώστιες, φτώχειες, αποτυχίες, δυστυχίες, πειρασμοί, κατατρεγμοί, όλα αυτά κουβαλάνε μέσα τους τον πόνο. Και θα ρωτούσε κανείς αναλογιζόμενος όλα αυτά... .. ότι γεννηθήκαμε τελικά για να πονάμε;;

Πονάμε για να βρούμε και να ζήσουμε την αλήθεια. Πονάμε για να κατακτήσουμε και να διατηρήσουμε την δικαιοσύνη και την ελευθερία μας, πονάμε όταν αγαπούμε αληθινά, όσο περισσότερο ποθούμε το τέλειο τόσο πιο βαθιά πονάμε. Οι πιο προχωρημένοι πνευματικά πονούν πιο βαθιά αλλά δεν το δείχνουν. Για αυτό όσοι φωνάζουν στον πόνο τους δεν σημαίνει ότι είναι και οι πιο πονεμένοι, διότι οι μεγάλοι σταυροί, οι μεγάλες δοκιμασίες μένουν συνήθως κρυφοί. Μοιάζουν σαν τα θαλάσσια υπόγεια ρεύματα, που συνήθως κρύβονται κάτω από μία επιφανειακή

γαλήνη.

Η Εκκλησία όμως αδελφοί μου δεν φοβάται τον πόνο. Τον αντιμετωπίζει κατάματα διότι ξέρει τις ρίζες του, ξέρει και τα αποτελέσματά του. Ο πόνος λοιπόν δεν ήταν φυσικό του ανθρώπου, αλλά είναι αποτέλεσμα της διακοπής της κοινωνίας μας με τον Θεό, είναι αποτέλεσμα της διάσπασής μας με τον Δημιουργό μας.

Ο ερχομός όμως του Χριστού στην γη, δεν κατήργησε απλά τον πόνο αλλά τί τον έκανε;.....τον μεταμόρφωσε. Τον έκανε ωριμότητα και αγιότητα. Για αυτό όπως το σιτάρι χρειάζεται νερό για να αναπτυχθεί, έτσι και ο άνθρωπος με τον πόνο καλλιεργείται πνευματικά.

Ο πόνος βέβαια χωρίς τον Χριστό είναι ένας φοβερός τύραννος του ανθρώπου, για αυτό η Εκκλησία τον αντιμετωπίζει με τα μυστήριά της, τον εντάσσει μέσα στο όλο μυστήριο του πάθους του Χριστού και την αγιοπνευματική ζωή που προσφέρει στον κάθε πιστό, και έτσι τον μεταμορφώνει συνέχεια.

Πολλές φορές αν σκεφτούμε υποβαλλόμαστε σε ορισμένους πόνους για να αποφύγουμε άλλους χειρότερους. Υποβαλλόμαστε στον πόνο της εργασίας για να αποφύγουμε τον πόνο της φτώχειας και της δυστυχίας, υποβαλλόμαστε στον πόνο της υπομονής για να αποφύγουμε τον πόνο της αδημονίας, ή υποβαλλόμαστε στον πόνο του ασκητισμού για να αποφύγουμε τον πόνο της εμπάθειας και της αμαρτίας. Βεβαίως ο χριστιανός δεν επιζητεί τον πόνο, ούτε ηδονίζεται με αυτόν, πόσο μάλλον δεν πρέπει να τον θεωρεί σκοπό της ζωής του. Ο πόνος δεν είναι σκοπός της ζωής μας, αλλά είναι το μέσο μεταμόρφωσής μας.

Με αυτή την έννοια λέγει ο απόστολος Παύλος το **«χαίρω εν τοις παθήμασί μου»** και ο αδελφόθεος Ιάκωβος το **«χαίρετε αδελφοί μου όταν πειρασμοίς περιπέσητε ποικίλοις»**. Ο πόνος λοιπόν γίνεται δι' αυτού του τρόπου από εχθρός μας....φίλος μας και αδελφός μας. Δεν πρέπει να τον επιζητούμε, αλλά όταν έρθει, τότε να τον δεχόμαστε και το κυριότερο να τον εκμεταλλευόμαστε.

Να τον εκμεταλλευόμαστε όπως ο Άγιος Λουκάς ο Ιατρός, ο οποίος πέρασε τόσα πολλά στην ζωή του, διωγμούς, εξορίες, εξευτελισμούς, φυλακίσεις, βασανισμούς, φτώχεια, κρύο και άλλα πόσα....όμως όλα αυτά τα δέχτηκε και τα εκμεταλλεύτηκε ώστε να ωριμάσει πνευματικά και να αγιάσει.

Όποιος αδελφοί μου θέλει να αποφύγει τον πόνο είναι σαν να θέλει να αποφύγει την αλήθεια και την τελειότητα, όλοι οι άγιοι της Εκκλησίας μας είτε είναι όσιοι, είτε είναι μάρτυρες όλοι πέρασαν από αυτό το καμίνι του πόνου ώστε να αναδειχθούν λαμπρότεροι και ενδοξότεροι, πάντα όμως έχοντας βοηθό και συμπαραστάτη τους τον ίδιο τον Κύριο, διότι χωρίς την χάρη του Κυρίου ακόμα και ο πιο μικρός πειρασμός γίνεται μέγας τύραννος και άρχοντας της ύπαρξής μας με αποτέλεσμα να λιγοψυχούμε, να τα χάνουμε και να πέφτουμε στην καταστροφική απελπισία.

Μόνο όποιος πόνεσε πολύ μπορεί και να καταλάβει καλύτερα τον πονεμένο, και σίγουρα αδελφοί μου κανείς δεν πόνεσε περισσότερο πάνω στην γη από τον ίδιο τον Χριστό μας πάνω στον Σταυρό. Για αυτό και μας λέγει, μας παροτρύνει να

καταθέσουμε τους πόνους και τα βάσανά μας σε Αυτόν ώστε να τα μεταμορφώσει σε αρετές και αγιότητα.

Για αυτό κάνουμε και τις παρακλήσεις, διότι οι άγιοί μας πέρασαν πολλά, πόνεσαν πολύ και ξέρουν πώς είναι κάποιος να πονά. Έτσι θέλοντας λόγω της αγάπης τους να μας απαλύνουν τον πόνο μας, μας λένε και αυτοί μαζί με τον Κύριο **, «ζητείτε και δοθήσεται», «κρούεται και ανοιγήσεται»**, πείτε μας τον πόνο σας να τον απαλύνουμε, πείτε μας τον καημό σας να σας παρηγορήσουμε, προσευχηθείτε για την δοκιμασία σας και θα μας έχετε συμπαραστάτες.

Αδελφοί μου οι άγιοι της Εκκλησίας μας, είναι η απόδειξη ότι ο πόνος μπορεί από τύραννος να γίνει ευεργέτης, από εχθρός, να γίνει φίλος και από φθορά.... αθανασία, αρκεί ο άνθρωπος να πάψει επιτέλους να πονά εγωιστικά, αρκεί ο άνθρωπος να πάψει να μοιρολογά συνεχώς για τους πειρασμούς της ζωής του, αρκεί ο άνθρωπος να αποκτήσει επιτέλους τον Θείο πόνο της μετανοίας ο οποίος θα του προσφέρει αντί για θάνατο, αιώνια ζωή και ανάπαυση.

Μετάνοια λοιπόν και ασκητικό φρόνημα είναι αυτά που μας προτρέπουν να αποκτήσουμε οι άγιοί μας. Διότι χωρίς αυτά τι να το κάνουμε αδελφοί μου και αν δεν πονέσουμε καθόλου σε αυτήν την ζωή;; τουλάχιστον ο πόνος, μας κάνει να συνερχόμαστε από την λήθη που έχουμε περιπέσει, παίζοντας ο πόνος το ρόλο ενός πνευματικού ξυπνητηριού το οποίο μας υπενθυμίζει τελικά ότι δεν είμαστε αθάνατοι για αυτή την επίγεια ζωή αλλά για την αιώνια, εκεί που όντως δεν υπάρχει ούτε λύπη ,ούτε πόνος, ούτε στεναγμός αλλά ζωή και κοινωνία με το Θεό. Ας μιμηθούμε λοιπόν αδελφοί μου τους Αγίους μας, τους οσίους και ασκητές οι οποίοι πέρασαν, σχεδόν όλοι τους, μία ζωή γεμάτη πόνο, θλίψεις και κακουχίες, χωρίς όμως να απελπιστούν, διότι είχαν παραδοθεί στην Πρόνοια του Θεού η οποία πάντοτε στις δύσκολες στιγμές τους παρηγορούσε και τους προστάτευε.

Ας πιστέψουμε λοιπόν, ας εμπιστευτούμε τον Κύριό μας, ας καταθέσουμε ταπεινά κάθε πόνο και πειρασμό μας στην φιλόδοξη καρδιά Του και με λίγο φιλότιμο και πνευματικό αγώνα από μέρους μας να μεταμορφώσουμε και εμείς με την χάρη του Θεού την κάθε μας δοκιμασία την δήθεν φαινομενική κατάρρα μας.... σε ευλογία και τον πειρασμό μας σε αρετή, ώστε στο τέλος της επίγειας ζωής μας να εισέλθουμε νικητές στην όντως ζωή μαζί με τους αγίους μας.

Πηγή: imverias.blogspot.gr